

Contracorrent

Teníem moltes ganes de presentar i d'oferir aquest nou projecte. Tot ell és fruit de l'experiència viscuda pel grup a terres centreamericanes a l'estiu de 1999, ara ja ja 4 anys. Potser direu que ja fa molt temps d'això. La distància en el temps, però, ha fet que aquella vivència anés quallant de mica en mica en nosaltres i ha madurat, també, amb el pas dels anys i els nostres.

Guatemala, El Salvador, Nicaragua, Hondures... Terra de màrtirs, terra fèrtil, terra d'ESGLÉSIA, terra generosa en fruits evangèlics. D'entre tots els testimoniatges que vam poder assaborir, la figura d'Óscar Romero ens van impressionar particularment i el ressò dels seus fets i de les seves paraules ens va fer obrir els ulls a la necessitat que tenim avui de vides i missatges profètics.

Amics del Equipo Maíz del Comité Óscar Romero de El Salvador ens van proposar de crear cançons al voltant de la figura d'aquest profeta del nostre temps. Nosaltres, des de la humilitat, vam recollir aquesta inquietud i, finalment, vam optar per fer un treball *inspirat* en la figura de Romero.

Vam decidir de fer servir els nostres mitjans, el micròfon - com Romero-, i la música per fer sentir la nostra veu com a vehicle de la veu de molta gent que pateix la injustícia, la incomprensió, la rigidesa de les normes, el desencís... Molta gent que va a *contracorrent*.

Hem volgut ser veu que DENUNCIA i veu que ANUNCIA, amb esperança, que només des de l'AMOR, que proclamava i donava Jesús de Natzaret, podem créixer en pau i en harmonia.

La nostra intenció, per tant, no és la de ser polèmics, sinó la de parlar obertament d'algunes de les situacions que avui necessiten respostes. Parlar obertament de PERSONES que necessiten sentir-se estimades, no pas d'idees o tendències.

Esperem que, en escoltar i pregar amb aquestes cançons, en tots nosaltres bufi amb força el desig de comprometre'ns i d'encarnar la Bona Nova en el quotidià.

KAIROI

Un món de somnis

Em fan mal els peus,
jo no tinc sostre ni casa.
No hi ha cap caixer que estigui obert.
Doncs, dormiré sense cap manta.

Em recorro la ciutat,
veig que té cara de malvada
per a aquells que no som pas d'aquí,
ens hipnotitza i ens enganya

*En un cotxe policial,
faig un tour molt especial,
sense cap paper, sense cap document...
Potser ho mereixo.*

...de somnis, un món de somnis...

Em fa mal la pell,
sento que existeix diferència.
Tothom mira d'allunyar-se i sé
que el que molesta és la presència

Hi ha qui diu a la ciutat
que robem els lloc de feina
mentre ells no es voldran ni tacar
les seves mans plenes de ciència.

*Aquest somni vaig buscar
Però és un somni de paper
Un miratge on tothom busca
el seu lloc sense diferència*

...de somnis, un món de somnis...

*Ens ofereixen treballar
per un preu molt especial.
I, si calles, tots contents,
omplint la seva bossa de la merda.*

...de somnis, un món de somnis...

*Aquest somni vaig buscar
Però és un somni de paper
Un miratge on tothom busca
el seu lloc sense diferència*

...de somnis, un món de somnis...

*Ens ofereixen treballar
per un preu molt especial.
I, si calles, tots contents,
omplint la seva bossa de la merda.*

Sóc home, però sóc emigrant,
i sembla que això sí que compta.
No tinc gaire esperança avui,
aquesta vida... aquesta vida
està ben boja!

I el món gira i girarà
i tot seguirà com sempre.
No sé per què, però sóc polissó,
però navego, però navego...

Milers de persones (germans?) se la juguen per trobar millor vida allà on nosaltres estem. Quin és el món de somni? La utopia dels pobres no és altra que poder viure (Jon Sobrino). I la realitat no és altra que malviure per sobreviure. I els qui atorguen papers són els que obren i tanquen somnis, els que deixen existir o no. Nosaltres no atorguem papers ni permisos però podem donar allò que dignifica a tota persona: amor. Estimant fem sentir vius els altres.

De lluny estant

*De lluny estant, protegit d'allò que avui
passa,
miro sens creure homes i nens.
No és il·lusió i em sembla impossible,
una disculpa, en silenci, ha vingut a
trobar-me.*

De lluny estant no arriben els somnis ni plors.
No puc sentir les veus d'aquells que ara veig
Jo simplement observo i em dol de tot cor,
Sento que participo de tot aquest gest.

*De lluny estant, present i estrany,
abraço una imatge i em trobo perdut.
No és il·lusió i em sembla impossible.
Em faig trencadís i abraço l'oblit.*

Sempre he trobat raons que m'allunyen de ser i arriscar i fins i tot em dedico a la caritat.
Però la vida passa i jo segueixo a l'andana
Lligat a mil i una coses que ara ja em paren.

Ja no n'hi ha prou amb la bona voluntat.

No es pot mentir quan es tracta de germans.
S'imposa ser arriscat tot escoltant la realitat d'aquest crit humà de Déu.

De lluny estant, protegit d'allò que avui passa.
Miro sens creure i ploro per homes i nens.
No és il·lusió i em sembla impossible, una disculpa en silenci ha vingut a trobar-me.

De lluny estant no arriben els somnis ni plors.
No puc sentir les veus d'aquells que ara veig.
Jo simplement observo i em dol de tot cor.
Sento que participo de tot aquest gest.

*De lluny estant, protegit d'allò que ara
passa,
miro sens creure homes i nens.
No és il·lusió i em sembla impossible,
una disculpa en silenci ha vingut a
trobar-me.*

Som a Guatemala, a l'abocador d'escombraries més salvatge que els nostres ulls han vist mai: "el basurero". Nens i nenes gairebé nus, gent indigent que hi viu en cases de cartró, famílies que hi tenen el "negoci"; tots hi conviuen, amb les rates, els enormes zopilotes (una mena de voltors) i les tones i tones de deixalles i porqueria. Nosaltres, des de la furgoneta, ens ho mirem.... Testimonis en primera línia... Còmplices... Signes d'esperança.

Carta a un General

Li desitjo un judici just,
Una presó on ningú desfiguri
el seu rostre, General.

Que no li confisquin la casa ni els
cotxes,
que no cremin els llibres,
que no siguin uns lladres,
només *justos*, General.

QUE NO RETORNI EL TERROR
QUE VOSTÈ VA SEMBRAR EN LES
VIDES
GENERAL

Que no l'estirin al terra
i castiguin, amb armes, els ossos,

que no li tapin els ulls,
ni el cremin, General.

Que no el pengin dels dits i l'estirin,
que no li trenquin els ossos,
ni li passen corrents
dins de l'aigua, General.

*És a dir, senyor General,
que ja no passi el que un dia passà
en vostra vida, senyor General!*

QUE NO RETORNI EL TERROR
QUE VOSTÈ VA SEMBRAR EN LES
VIDES
GENERAL

A internet vam fer la troballa d'aquesta carta, li vam posar música i vam vibrar amb el sentiment que transmet. Sota formes a vegades insospitades sempre hi ha hagut (i hi ha) persones, règims i polítiques que se situen pel damunt de la resta d'éssers humans. Què és el que mou a destruir l'altre? Què és el que mou a humiliar l'altre? Volem líders, volem governs que humanitzin i que facin créixer els pobles.

Des del teu gest

Des de la teva realitat
tu pots construir la pau,
lluitar per un món molt més just,
més proper i més humà.
Des de l'escola o treball,
el teu gest pot arribar
a qui tens al costat,
creant fraternitat.

Comença avui el teu camí,
per demà deixa el soroll.
No esperis grans senyals divins
per saber que és el teu torn,
de fer la teva missió
que sols tu pots realitzar
perquè es perd en l'horitzó
tot allò que no hem donat.

Cal aturar el temps, crear espais,
perdre el temps amb els amics.
Cal un somriure ben senzill
i gaudir, ja, del moment;
fer de Déu el quotidià i
fer nostres les opcions de
treballar el nostre entorn,
renovar la il·lusió.

DES DEL TEU GEST, DES DEL TEU
COR
PODREM ANAR CANVIANT EL
MÓN

DES DEL TEU GEST, DES DEL TEU
COR
PODREM ANAR CANVIANT EL
MÓN

El món necessita gestos concrets, gestos generosos, gestos senzills, gestos agosarats, gestos a contracorrent, gestos d'heroïcitat en la petitesa i en el quotidià. Gràcies pels teus petits gestos, que -sens dubte!- són molt importants. Amb ells, el món ja està canviant.

Àngel

Conec un home que camina
entre autobusos i entre taxis,
viu de l'aire que respira
i dorm en cases de cartró.
Olor a humanitat profunda,
a mala sort i a mil viatges,
sense un bitllet a la butxaca
és un àngel rodamóns.

I QUAN ARRIBA LA NIT
ES BRESSOLA I ES MIRA,
EL SEU ROSTRE ES DIBUIXA EN
ALCOHOL.
MIRA AL CEL I ES PREGUNTA
SI DÉU ENS ESTIMA
O ÉS QUE ELL ÉS LA PUTA
EXCEPCIÓ!

Gabriel somnia que és un àngel
que ha caigut d'un cel de plata
i les ales es trencaren
caminant en aquest món.

No va de blanc ni ens enlluerna,
i l'alè potser ens espanta.
I ens recorda entre paraules
que Channel no es fa per a Déu

I QUAN ARRIBA LA NIT
ES BRESSOLA I ES MIRA,
EL SEU ROSTRE ES DIBUIXA EN
ALCOHOL.
MIRA AL CEL I ES PREGUNTA
SI DÉU ENS ESTIMA
O ÉS QUE ELL ÉS LA PUTA
EXCEPCIÓ!

I QUAN ARRIBA LA NIT
ES BRESSOLA I ES MIRA,
EL SEU ROSTRE ES DIBUIXA EN
ALCOHOL.
MIRA AL CEL I ES PREGUNTA
SI DÉU SE L'ESTIMA
O ÉS QUE ELL ÉS LA PUTA
EXCEPCIÓ!

En Gabriel és un indigent. Has aguantat mai la mirada a un indigent? A Déu no se'l pot mirar a la cara. Els seus ulls et pregunten: de quina part estàs? Costa mirar un indigent i no sentir-se "còmplice" de la injustícia social existent. Però, amic, ... hi som a temps. Som a temps de posar-nos de la part del qui pateix!

Scaramouche

Scaramouche era un Papa molt
“enrotllat”
que s’atreuï a donar la cara després
d’una nit
en què escapà i plantà la cúria al seu
paradís
i decidí visitar el poble, conegué la
ciutat.

Passejà per l’Avinguda i el carrer del
pecat.
Saludà les prostitutes, l’invitaren a un
bar.
Que no ocorre cada dia que un jerarca i
pastor
s’apropi a veure el poble per sentir-li el
cor.

*Scaramouche, Scaramouche,
Scaracmouche, Scaramouche*

Viatjà per tota Europa amb l’interrail,
conegué moltes cultures, minories
també.
S’adonà que no hi ha norma que tothom
vagi bé
i decidí abolir els dogmes, fer més cas a
la gent...

Des de l’Àfrica amb pastera va creuar
per l’estret
i topà amb la gran muralla d’una llei de
paper.
“Privilegis: raça blanca, pot passar sens
diners”
i els va fotre botifarra: “Jo vull ser com
un més”.

*Scaramouche, Scaramouche,
Scaracmouche, Scaramouche*

Amb avió creuà l’Atlàntic, al “first
class” renuncià.
Se n’anà a veure la penya de
l’alliberament
i en passar per la duana a segellar com
un més
l’escodrinà la policia i es quedà en
calçotets!

Scaramouche viatjà, conegué, saludà.
Fins el coll s’omplí de merda i del tot
s’enfangà.
I ell sense voler-ho molta gent enganxà
que encarnen cada dia el que es diu a
l’altar.

*Per què els cristians i bona part del món admira persones com Óscar Romero,
Pere Casaldàliga o Mare Teresa de Calcuta, per exemple? L’autenticitat que
destil·len les seves vides, encarnant l’Evangeli des de la senzillesa i el
compromís amb la causa dels pobres, contrasta amb el testimoniatge
contradictori que rebem d’altres pastors, de jerarques i de gent d’Església.
Scaramouche -un Papa de ficció- projecta el desig d’una Església pobra i
servidora; el desig d’una Església amoïnada només per saber estimar.*

Caminar

Caminar, sense trepitjar
camins ja fets altres vegades.
Nous horitzons desitjaràs.

I estimar, sempre estimar,
allò viscut, sense nostàlgia,
i amb un somriure despertar.

JO HE DE MIRAR CAP ENDAVANT,
AMB FORTALESA CAMINAR
MALGRAT EL PLOR DE
L'ENYORANÇA

I ELS RECORDS S'AMAGARAN
RERA ELS MEUS ULLS
FENT-ME SOMRIURE EN ELS
MOMENTS QUE SENTI EL FRED
DE LA TRISTESA.

Somniar sempre somniar,
no perdre mai el que t'abraça,
saber-te sempre estimat.
I desitjar, sempre desitjar,
el cel obert que ens parla a l'alba,
amb nous projectes a les mans.

*Davant el que sembla impossible, camina.
Davant dels nous reptes i projectes, camina.
Davant el que et vol aturar, camina.
Davant del teu passat, camina.
Perquè qui camina està viu.
Qui està viu estima la pròpia història.
Qui està viu ens fa caminar.*

De quin món em parles?

Quin luxe, Senyor,
viure el teu Evangeli
envoltat de jardins
i plenes les taules!

Mentre tot continua igual,
mentre tot continua igual
i escrivim documents,
però no fem res per mullar-nos.

DE QUIN MÓN EM PARLES?

És absurd, Senyor,
dedicar tant de temps
a demostrar que l'ànima
és immortal i no palma.

Mentre tot continua igual,
mentre tot continua igual
i milions de persones
moren de gana.

DE QUIN MÓN EM PARLES?

Quin luxe, Senyor,
el reformar tanta estàtua
mentre es desmorona...

DE QUIN MÓN EM PARLES?

Ens fem ressò de la veu profètica de Pere Casaldàliga quan ens parla del luxe que suposa evangelitzar i viure l'evangeli (?) des de situacions tan benestants i còmodes. Potser confonem benestar amb abundància, amb perfecció, amb sofisticació, amb immediatesa, amb ... De fet, a occident hi ha les societats de major benestar i... és on l'evangeli ha de sobreviure a l'aburgesament dels cristians i al clericalisme. No serà que aquest benestar i aquest clericalisme ens allunyen de l'evangeli?

Una Església dels exclosos

Està prou bé
poder ajuntar les mans i pregar.
Potser és millor obrir-les
per donar un cop de mà.

Què fàcil és jutjar els altres
dir el que han de fer,
amb el poder d'una norma
escrita en un paper...

Treu-te la por,
torna a sentir el batec del cor
i , denunciant, crida ben fort i clar:
Fora la repressió!

Mira't als ulls,
potser de cop t'adonaràs
que cadascú és tot un món, company,
això sí que ho saps prou bé!

UNA ESGLÉSIA DELS EXCLOSOS,
NO UNA ESGLÉSIA D'EXCLUSIÓ!
UNA ESGLÉSIA DELS EXCLOSOS!

UNA ESGLÉSIA DELS EXCLOSOS,
NO UNA ESGLÉSIA D'EXCLUSIÓ!
UNA ESGLÉSIA DELS EXCLOSOS!

*Davant, les formes externes, l'aparença, els ritus, les litúrgies, els dogmes...
Però, on és el COR de l'Església? Tot el primer pot fer que hi hagi gent i
col·lectius que es quedin al marge de la mare Església. Però el COR fa que
tothom hi tingui cabuda. Comunitats cristianes, on posem l'accent? Que el nostre
afany sigui el d'incloure, el d'acollir, el de respectar profundament. Que el
nostre afany no sigui dibuixar tanta línia de perfecció (!?)*

Un Déu que embruta

ÉS UN DÉU QUE EMBRUTA,
UN DÉU QUE LLUITA I MOSSEGA
PELS SEUS FILLS,
QUE NO PODEN CRIDAR.

És la terra de la lluita,
és la terra de l'error,
és la terra del Dorado,
un acte de contricció.

Allà on Eva agafa pols
i Adam olora la suor.
Digues, Déu, per què permets
trencar-me tota raó?

*Però si el Déu en què crec
no escolta els meus prec,
Serà, potser, que mai m'he embrutat jo,
mai jo!*

ÉS UN DÉU QUE EMBRUTA,
UN DÉU QUE LLUITA I MOSSEGA
PELS SEUS FILLS,
QUE NO PODEN CRIDAR.

Si l'Anyell vingué al món
només per rebre molts cops,
mossegades del gran llop,

obeir, callar i morir.

Sabater, tu cus sabates;
escriptor, tu escriu escrits;
tu, tranquil i satisfet,
i els més pobres demaneu!

Marcar línies en el terra
i estaques aixecar.
Murs que separen les terres,
cegant la humanitat.

Seguiran el seu comerç
Epulons sense pietat
deixant les escombraries
per als pobres i res més

*I fa tuf el meu prec,
estimat Epuló.
Pringa'm en el fang
Toca de cop tot el meu cor!*

ÉS UN DÉU QUE EMBRUTA,
UN DÉU QUE LLUITA I MOSSEGA
PELS SEUS FILLS,
QUE NO PODEN CRIDAR.

Ser cristià vol dir embrutar-se; vol dir apropar-se a l'olor de la pobresa i impregnar-se'n; vol dir pringar-se en el fang del nostre món (com Vicenç Ferrer, com Teresa de Calcuta, com tants cooperants, voluntaris...) El Déu de Jesús de Natzaret no és tan bucòlic com a vegades el volem pintar. En la cruesa i nuesa de la VIDA ens crida a ser llavor de justícia social.

A la seva imatge

Mirades que van i tornen.
Llenguatge prohibit
que oculta la realitat
*No pot desvelar pas
allò que és el seu ser
o li donaran per...loca!*
Mirades que van i “donen”.

I CREU EN DÉU
MALGRAT QUE EL VULGUIN FER
CREURE QUE DÉU,
QUE DÉU NO CREU EN ELL

*És un malalt, un desviat,
és diferent, viu en pecat.
I ell ha de dissimular,
guardar molt bé les aparences.
No importa el que sap*

*estimar: home o dona, això no
dóna igual.
Perquè ha de ser “normal”,
escollir bé,
o me l'excomulgaran!*

I CREU EN DÉU
MALGRAT QUE EL VULGUIN FER
CREURE QUE DÉU,
QUE DÉU NO CREU EN ELL

Mirades que són tendresa.
Llenguatge diví
que acull la realitat
*També el va crear Déu,
com ho va fer amb tu,
tots en som la seva imatge.*
Mirades d'amor, que curen.

Se'ns omple la boca de satisfacció democràtica quan demanem la igualtat entre dones i homes. Més aviat parlem, ja, de persones. Tanmateix, la nostra Església continua convertint el tema sexual en una línia divisòria. Continua concedint a la sexualitat molta més importància que a l'essencial de les persones; i, així, fa que la moral sexual catòlica continuï essent germen d'hipocresia.

En el mirall

Reflexe i realitat,
en el mirall em miro...
El temps s'atura i veig dintre meu.
No tornaré a ser tan fràgil com un nen,
ni la passió perduda tornarà a nadar.

Reflexe i realitat,
En el mirall em miro...
El temps s'atura i veig dintre meu
La meva imatge fixa en el cristall,
les cicatrius fetes avui,
tot el que sóc i el que tinc.

DIGUE'M SI ES VERITAT
QUE HAS DE RENUNCIAR,
SI EL QUE VALS JA NO
T'IMPORTA.

Les llums del meu passat
trepitgen la meva ombra
i vénen a anunciar-me
que covard que sóc!
Alguna gent dirà que tot és llei de vida.

Si aquesta és llei, que tanquin aquest
tribunal,
que ens fa creure que la societat
visqui el sistema imposat
com el millor d'aquells que hi ha.

DIGUE'M SI ES VERITAT
QUE HAS DE RENUNCIAR,
SI EL QUE VALS JA NO
T'IMPORTA.

Mirant-te en un mirall podràs veure la teva història personal. Podràs sentir, probablement i segurament, que el teu cor s'ha endurit amb el pas del temps, amb l'experiència acumulada, els cops rebuts, les desconfiances, en fi... "llei de vida". Però no deixis que aquest sentiment et paralizzi, que et faci conformista. Val la pena lluitar per allò que és just i pel que ens fa ser més persones. Com diu el nostre amic i compositor Migueli, ¡Mucho ánimo!